

Autor: Radim Lhoták

Kdo říká, že parlamentní demokracie moderních států je nejlepší zřízení, jaké kdy lidstvo vymyslelo? Kdo může s otevřenýma očima tvrdit, že tyto státy jsou demokratické? Co přinesly lidem moderní státy dobrého? Za dobu jejich existence lidstvo prožilo největší hrůzy, nejděsivější genocidu, nejstrašnější války v celých lidských dějinách. Po dobu jejich existence nevydržela politická mapa světa ve stálém rozdělení ani souvislých padesát let. Moderní demokratické státy porodily imperialismus, nacismus, fašismus, komunismus, feminismus, stalinismus, dvě světové války a terorismus jako fenomén poslední doby.

Vyžaduje značnou dávku slepoty na to, aby člověk vnímal politický systém současných států jako demokratický. Demokracie existovala ve starověkých dějinách helénských společenství. Ideálním politickým útvarem pro demokracii byla obec čítající přibližně pět tisíc členů. Ta byla rozdělena na 12 fyl, z nichž volení zástupci lidu rotovali měsíc co měsíc ve vedení obce. Tyto zástupce mohlo s okamžitou platností odvolat lidové shromáždění. Helénská doba má však s demokracií a s demokratickou ústavou ty nejhorší zkušenosti. Volení zástupci lidu měli vždy snahu pojistit si svůj vliv a moc úplatkářstvím, protekcionismem, populismem, postupně hledali křivé důvody pro setrvání ve svých postech na dobu delší, než určovala ústava, a pomocí násilných aktů zastrašování či manipulace s voliči nakonec uchvátili totalitní vládu. Platón bez zaváhání píše: Každá demokracie nutně skončí tyranidou.

Naše parlamentní demokracie má ovšem slova „vláda lidu“ pouze v názvu. Ve skutečnosti se nejedná o demokracii, nýbrž jejím smyslem má být aristokracie, tedy vláda „nejlepších“, výkvět společnosti vybraný demokratickou volbou. Při letmém pohledu na současnou politickou scénu však musí každý rozpoznat, že občan jako volič moderního státu nevybírá známé a vynikající osobnosti ze svých vlastních řad, nýbrž volí samozvance politických stran, o jejichž postupu a morálních schopnostech nemá nejmenší potuchy. Následně je zhusta nucen dívat se na stále tytéž zdiskreditované tváře bojující o moc bez možnosti na tom něco změnit. Rezignuje tak i na své volební právo a uzavírá se do ulity soukromého odcizení a lhostejnosti. Navíc politické garnitury národního státu podléhají stále více vlivu a diktátu oligarchů v pozadí, kteří určují ekonomické chování a prosperitu naší globální vesničky. Výsledkem proto není aristokracie, ale temná oligarchie bez jasného vyjádření zájmů a cílů, jaké tito skuteční vládcí světa mají. O nějaké demokracii nelze ani mluvit.

Mnohem významněji, než otázka demokratické volby, předurčují ovšem moderní

„demokratické státy“ skutečnosti, které souvisí s příčinou a záměrem jejich existence. Současné národní státy nevznikly přirozeným vývojem. Moderní státy s jejich parlamentními systémy, zákonodárnými sbory a silovými institucemi byly „instalovány rozumem.“ U jejich zrodu stála ideologie „osvícených“ filozofů, konstruktivistických právníků a ekonomů. Rozum, věda a účelové přesvědčení byly těmi hybnými silami, které se povznesly nad staletí lidské zkušenosti, nad paměť lidí a veškeré tradice, jimiž se dosud řídil běh věcí.

Ať se to komu líbí nebo ne, *rozum* pozdvihl nad národy světa vlajku pokroku a ve jménu individuální svobody, práva národů na identitu a nové ideální společnosti vykonstruoval státní útvary do podoby materialisticky odlidštěných celků, nahradil lidskou vzájemnost křesťanskou sociální etikou založenou na přerozdělování, nastolil teror zákonů a diktát veřejného pořádku, udělal z lidí mechanické ovce pokládající svůj život i lidství na oltář průmyslové revoluce, sociální spravedlnosti, rovnostářství a průměrnosti. Nejvyšší spravedlností potom určil povinnost jedinců pracovat pro veřejný prospěch, chovat se a žít podle veřejného zájmu, být položkou disponibilní zásoby pro síly industriálního růstu, hromadění materiálních statků a bohatství elitních kapitalistů jako vyvolených kormidelníků směřujících své ukázněné mužstvo ke břehům báje Utopie.

Není třeba příliš velkých znalostí z historie, aby i prostý člověk mohl nahlédnout, s jakou vehemencí, světodějnou vychytralostí a bezohledností se onoho „rozumného“ uspořádání moderní společnosti chopila nová buržoazie. Každý z nás přece slyšel o buržoazní revoluci a jejím novátorském přebudování všech zastaralých a přežitých výrobních, vlastnických i sociálních vztahů pod záštitou pokroku. Tato revoluční avantgarda vyzbrojila státy dosud neslýchanými stroji na zabíjení a podrobila jejich výkonné orgány vlastní vůli, aby ochránila svůj kapitál, zdroje a sílu přivlastněné vědotechniky před konkurencí jiných států, aby pomohla své expanzi moci do formy koloniálních impérií, v níž čínorodá tvořivost mateřského národa byla přetavena ve světovou moc novodobých oligarchů. Armády imperiálních států počaly diktovat světu jejich vůli a státní mašinérie soudní moci v součinnosti s represivními složkami bdícími nad veřejným pořádkem uzavřely občany do individuálně izolovaných buněk postupně závislých na pracovním trhu, daních, sociálních programech a bytostném dohledu ve všech sférách jejich činnosti. Komunistická totalitní organizace lidí přinucených nedávnými socialistickými státy budovat ještě lepší společnost, než byla ta buržoazní, byla pouhou zrůdnou epizodou na cestě moderních států k blahobytu a úplnému zotročení lidské bytosti do podoby součástky industriálního soukolí západní civilizace. Bohatství, moc peněz a kořistnická nadřazenost je potom jedinou cestou jak ven z této deprimující kopky efektivních manufaktur, otrocké práce, konzumní rekonvalescence a odcizené prázdnoty.

Politické a společenské zřízení dnešních států je filozofickým omylem, poslední metafyzikou rozumu, dílem víry ve vědeckotechnický pokrok s universálním chápáním úlohy člověka v něm. Tyto státy jsou primárním zlem a brzdou jakékoliv změny k lepšímu a měly by být odinstalovány stejným způsobem, jako vznikly. Tyto státy jsou hrobníky lidské kultury i humánní civilizace, nejsou schopny nést základní lidskou morálku ani pochopit smysl spravedlnosti tak, jak byl chápán a jak je přirozený pro společenství podléhající spontánnímu řádu, tradiční hierarchii a morálce lidského soužití. Právo v těchto státech přestalo být ochranou lidské svobody a stalo se souborem organizačních nařízení, zákazů, direktiv, norem

a represivních opatření podle konstruktivistických představ svých ideologů, jak by se lidé měli chovat ve veřejném zájmu, co to je pořádek či sociální jistota a jak by stát měl být řízen proti vůli svých občanů. Takové zákony nemají nic společného se spravedlností ani demokracií a bez ohledu na mínění občanů vznikají v hlavách zaujatých mozků chorých posedlostí po vlastní důležitosti a totalitní moci. Je potom lhostejné, zda těmi mozky jsou národní či celoevropské zákonodárné sbory.

Je nějaká cesta, jak z toho ven? Existuje ještě nějaký způsob, jak si zajistit podíl na svém vlastním osudu a budoucnosti? Určitě ano. Jsme stále ještě tvorové nadaní rozumem, svobodnou vůlí a sociálním cítěním, po diskvalifikaci dosud známých věrouk jsme také schopni začít myslet objektivisticky, tedy v duchu pravdivého poznání a hledání společné cesty. Stojíme však osamělí čelem proti globálnímu světu, který je nám cizí, nepřátelský a připomíná džungli. V podobné situaci již člověk byl v dobách, kdy se před jeho zraky rozprostírala džungle skutečná. Tehdy z potřeby sebezachování se začal sdružovat, naučil se žít v tlupě, vytvořil si sociální cítění a později kmenová společenství, která mu dávala váhu, bezpečí, identitu a nakonec i tradice a kulturu.

Nenabízí se jako přirozený tentýž postup, ke kterému jsme snad dosud dostatečně dědičně vybaveni, tedy spojování lidí v přirozených komunitách a rodových společenstvích? Jedině přiměřeně velká a sociálně silná společenská skupina respektující morální principy vzájemnosti, ohleduplnosti a partnerství všech svých členů má šanci poskytnout jedinci novou identitu, zázemí společného vědomí, cestu k plnohodnotnému lidství, bytostný pocit bezpečí a pocit nedotknutelnosti. Jen v takové autonomní a sociálně soběstačné skupině bude mít člověk ještě možnost zachovat se svobodný, při zdravém rozumu a způsobilý k odporu proti současné zničující moci moderních států.